

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 lipca 2023 r. w sprawie o sygn. akt II W 280/23 Sąd Rejonowy w Koninie obwinionego K. W. uznał za winnego tego, że będąc właścicielem samochodu marki R. o nr rej. (...) w okresie od 16 grudnia 2022r. do 14 marca 2023r. pomimo ustawowego obowiązku nie wskazał na żądanie uprawnionego organu Straży Miejskiej w K. komu powierzył wymieniony samochód do kierowania i użytkowania i którym to pojazdem w dniu 1 grudnia 2022r. około godziny 11:50 w K. na ul. (...) ujawniono wykroczenie polegające na niezastosowaniu się do znaku B-36 „zakaz zatrzymania się” z adnotacją „nie dotyczy (...)” oraz „Droga Pożarowa. Nie zastawiać”, to jest popełnienia wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. i za to na podstawie art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 złotych. Nadto Sąd Rejonowy obciążył obwinionego wydatkami postępowania w kwocie 120 zł oraz opłatą w wysokości 30 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył obwiniony K. W.. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Podniósł, że Sąd I instancji nie zapoznał się z mailami, które obwiniony wysyłał do Straży Miejskiej. Zaznaczył, że na każdą wiadomość od Straży Miejskiej odpowiadał zgodnie z prawdą. Podniósł, że w celu wskazania sprawcy wykroczenia chciał sprawdzić monitoring, co jest jednak odpłatne. Rozważał także podanie nazwisk osób, które mogły kierować w dniu 1 grudnia 2022r. jego samochodem, jednakże uznał, że jest to bezcelowe bowiem zapewne żadna z tych osób nie przyznałaby się do kierowania pojazdem.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego K. W. okazała się całkowicie bezzasadna i jako taka nie mogła być uwzględniona.

Sąd I instancji uznał K. W. za winnego wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. Przepis ten stanowi, iż tej samej karze podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Zachowanie sprawcy tego wykroczenia wyraża się więc poprzez niewskazanie wbrew istniejącemu obowiązkowi – na żądanie uprawnionego organu, komu sprawca powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

Podkreślić przy tym należy, że obowiązek wskazania, komu sprawca powierzył pojazd do kierowania ma ustawowe umocowanie. Stosownie bowiem do treści art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. (t.j. Dz.U.2023.1047 ze zm.) Prawo o ruchu drogowym, właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

W orzecznictwie przyjmuje się, że niewskazanie polega zarówno na zaniechaniu odpowiedzi, jak również na udzieleniu odpowiedzi negatywnej, np. że sprawca nie zamierza wskazać takiej osoby. Co istotne, niewskazanie osoby ma nastąpić na żądanie uprawnionego organu. Uprawnienia tego typu może realizować m.in. straż miejska (art. 129b ustawy prawo o ruchu drogowym).

W ocenie Sądu odwoławczego nie ulega wątpliwości, że obwiniony pomimo żądania uprawnionego organu – Straży Miejskiej, pomimo ciężącego na nim ustawowego obowiązku nie wskazał, komu powierzył pojazd do użytkowania w dniu 1 grudnia 2022 r. Tym samym obwiniony nie wywiązał się z nałożonego na niego obowiązku wynikającego wprost z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym. W przedmiotowej sprawie nie zachodziła również przesłanka negatywna zastosowania powyższego przepisu, albowiem przedmiotowy pojazd nie został użyty wbrew woli i wiedzy obwinionego przez nieznaną osobę, czemu nie mógł obwiniony zapobiec.

Skarżący zasłaniał się niepamięcią i podnosił, że nie był w stanie ustalić komu powierzył pojazd w dniu 1 grudnia 2022r. Próbował też forsować tezę, że proponował Straży Miejskiej, iż sprawdzi monitoring na parkingu, jednakże kosztami powyższego chciał obciążyć Straż Miejską. Takie działanie obwinionego jest pozbawione jakichkolwiek

podstaw. Przepis art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym nakłada na właściciela pojazdu obowiązek wskazania kierującego, a zatem z powyższego przepisu wynika obowiązek posiadania wiedzy o osobie kierującego. Okoliczność ta jest bowiem naturalną konsekwencją przyjętego przez ustawodawcę rozwiązania. Skoro penalizowane zachowanie polega na nieudzieleniu odpowiedzi na postawione w ten sposób, przez uprawniony organ pytanie, to oczywistym jest, że wymagana jest wiedza właściciela, co do osoby tym pojazdem kierującej w danym okresie czasu.

Słusznie podnosi się w orzecznictwie, iż wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. popełnia każdy, kto nie czyni zadość obowiązkowi wskazania na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Oznacza on, że właściciel ma obowiązek upewnienia się i zapamiętania, komu w danym czasie powierza pojazd, którym dysponuje. W konsekwencji, na możliwość przypisania przedmiotowego wykroczenia nie może mieć wpływu fakt, że sprawca nie pamięta, komu w danym dniu powierzył pojazd. Świadczy to bowiem jedynie o niedołożeniu należytej staranności wymaganej od niego jako właściciela lub posiadacza pojazdu w świetle przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Nadmienić należy, że w ocenie Sądu odwoławczego zupełnie gołosłowne były twierdzenia obwinionego, że widział na terenie K. taki sam samochód jaki on posiada i o takich samych nr rejestracyjnych. Na potwierdzenie swoich twierdzeń obwiniony nie przedłożył żadnego dowodu. W ocenie Sądu odwoławczego była to nieudana próba obwinionego do uchylenia się od odpowiedzialności za popełnione wykroczenie.

Ustosunkowując się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych wskazać należy, że kontrola instancyjna nie wykazała, aby Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia przepisów prawa procesowego, skutkujących błędem w odtworzeniu stanu faktycznego sprawy. Wskazać należy, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, może okazać się trafny jedynie wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać sądowi I instancji uchybienie przy ocenie materiału zebranego dowodowego, polegające na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu tak zasad logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku i całości akt sprawy prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie wnikliwie przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonał prawidłowej oceny dowodów i dokonał trafnych ustaleń faktycznych.

Apelujący zarzuca, iż Sąd I instancji nie zapoznał się z mailami, które obwiniony wysyłał do Straży Miejskiej. Tymczasem Sąd I instancji poddał analizie wszystkie zebrane dowody, w tym korespondencję mailową prowadzoną pomiędzy obwinionym a Strażą Miejską, zaś ocena tych dowodów nie nosi znamion dowolnej. Dokonując ustaleń faktycznych, Sąd wskazał, na jakich dowodach oparł swoje rozstrzygnięcie, którym dowodom dał wiarę a którym tej wiary nie dał, a swoje stanowisko przekonywująco uzasadnił w pisemnych motywach wyroku. Nie można uznać, by Sąd orzekający pozostawił poza sferą rozważań dowody w postaci korespondencji mailowej prowadzonej pomiędzy obwinionym a Strażą Miejską. Sąd Rejonowy bowiem jednoznacznie wskazał, że w trakcie prowadzonych czynności wpływały do Straży Miejskiej e-maile z sygnaturą sprawy ale bez podpisu i bez wskazania nadawcy. Nadto zauważyć należy, że w tych mailach obwiniony początkowo kwestionował swoją odpowiedzialność za wykroczenie z art. 92 § 1 k.w., podnosząc jedynie, że droga na której parkował pojazd nie jest drogą publiczną w związku z czym pojazd mógł być tam zaparkowany, a następnie uparcie podnosił, że nie pamięta komu powierzył samochód w dniu 1 grudnia 2022r., proponując, że może sprawdzić monitoring na parkingu, jednakże na koszt Straży Miejskiej. Podkreślenia wymaga, że z tej korespondencji jasno wynika, że obwiniony uchylał się od udzielenia odpowiedzi komu powierzył samochód w dniu 1 grudnia 2022r. Zachowaniem tym obwiniony próbował uniknąć odpowiedzialności za wykroczenie.

W ocenie Sądu odwoławczego trafnie również Sąd I instancji ustalił, że obwiniony nie podjął żadnych działań zmierzających do wskazania osoby kierującej samochodem R. o nr rej. (...) w dniu 1 grudnia 2022r., a zatem działań zmierzających do zakończenia sprawy. Twierdzenia obwinionego, że chciał uzyskać monitoring z miejsca zdarzenia, a kosztami z tego tytułu obciążyć Straż Miejską są zupełnie chybione. To obwiniony, jako właściciel pojazdu, jest zobowiązany do wskazania na prośbę uprawnionego organu kto kierował pojazdem. Nie ma przy tym żadnych podstaw do obarczania Straży Miejskiej jakimikolwiek kosztami z tego tytułu.

Reasumując powyższe rozważania Sąd odwoławczy podzielił stanowisko Sądu I instancji, iż zachowanie obwinionego w pełni realizuje znamiona czynu z art. 96 § 3 kodeksu wykroczeń.

Zdaniem Sądu odwoławczego nie było podstaw do korygowania w toku kontroli instancyjnej wysokości kary grzywny, orzeczonej wobec obwinionego. Modyfikowanie wyroku w tym przedmiocie byłoby dopuszczalne jedynie wówczas, gdyby na podstawie konkretnych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, karę orzeczoną względem obwinionego należało uznać za rażąco niewspółmierną, tzn. taką, która jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. W przedmiotowej sprawie grzywna w kwocie 300 złotych uwzględnia dyrektywy określone w art. 33 § 1 i 2 k.w. i nie jest karą drastyczną czy też przynoszącą rażącą dolegliwość.

Nie podziеляjąc żadnych zarzutów apelacyjnych, a także nie stwierdzając podstaw do zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku z urzędu, Sąd odwoławczy utrzymał wyrok w mocy.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. Sąd odwoławczy zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze. Koszty te stanowi opłata w kwocie 30 zł, ustalona na podstawie art. 21 pkt 2 w zw. z art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych t.j. Dz.U.2023.123 ze zm.) oraz wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł, ustalone na podstawie § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U.2017.2467).

Agata Wilczewska